

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko P. N., Ł. Z., P. S.A. w W. i W. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda J. W. na rzecz pozwanego W. S.A. w W. kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) złotych oraz na rzecz pozwanych P. N. i Ł. Z. kwoty po 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi

do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód J. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2016 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 kwietnia 2015 r. oddalającego powództwo przeciwko P. N., Ł. Z., P. S.A. w W., W. S.A. w W.. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Według powoda, istotne wątpliwości budzi to, czy klauzula automatycznej waloryzacji zawarta w umowie najmu lokalu, wyłącza – co do zasady – możliwość wypowiedzenia czynszu przez wynajmującego na podstawie art. 685¹ k.c.

Wobec tej treści wniosku powoda trzeba wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Tych wymagań nie spełnia uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przede wszystkim nie został wykazany związek pomiędzy rozstrzygnięciem przedstawionego zagadnienia a wynikiem sprawy zależnym od stwierdzenia, czy pozwane osoby fizyczne należycie wykonały zobowiązanie z tytułu obsługi prawnej powoda. Oddalenie powództwa o wynagrodzenie szkody kontraktowej było między innymi wynikiem stwierdzenia braku dowodów, że pracownicy pozwanych byli indagowani przez powoda lub jego pracowników w kwestii niezmienności stawki czynszu w projekcie umowy najmu. Sąd drugiej instancji wskazał też, że jeśli powód ani jego pracownicy nie postavili przed kancelarią pozwanych zadania, które polegałoby na przygotowaniu projektu umowy, która gwarantowałaby stałość stawek czynszowych, to trudno obarczać ich konsekwencjami podpisania takiej umowy bez skutecznej gwarancji w tym przedmiocie. Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Nie zachodzi też brana pod rozwałę z urzędu nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanemu W. S.A. w związku z wynikiem sprawy Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. oraz § 1 pkt 7, 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm. Dz. U. 2016.1668).

Orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego należnych także w związku z wynikiem sprawy pozwanym P. N. oraz Ł. Z. Sąd Najwyższy orzekł na podobnych podstawach z tym, że wobec pozwanego Ł. Z. wysokość kosztów wynagrodzenia

radcy prawnego określa § 1 pkt 7, 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm. Dz. U. 2016.1667). Ponadto Sąd Najwyższy uwzględnił, że odpowiedzi na skargi kasacyjnej pomimo, iż zostały podpisane przez dwóch różnych pełnomocników, są identyczne w swej treści. Oznacza to, że niezbędny nakład pracy każdego z pełnomocników był odpowiednio mniejszy. Z tego względu, kierując się treścią art. 109 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy zasądził na rzecz każdego z tych pozwanych połowę należnych kosztów związanych z wynagrodzeniami pełnomocników procesowych.

aj